

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Robert Fulton

Citation: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i Hauch, Carsten: *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 92. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500968125264/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

»Naar Du troer det, saa vil vi strax afsted,« sagde Barlow; »thi jeg skal vise Dig, hvor Østen er.«

»Er Du ogsaa vis i Din Sag?« spurgte Fulton.

»Saa vis, som Nogen kan forlange,« svarede Barlow; »seer I, nu staaer Karlsvognen i Nord og vender sin brudte Stang imod Nordvest, det gjør den først paa denne Aarstid, naar det er over Midnat. Nu er ogsaa Syvstjernen med Aldebaran kommen høit op paa Himlen, og selv Orion har flyttet sig noget mod Syd. Naar vi da blot passe paa, at vi har Karlsvognen til Venstre og Syvstjernen med Aldebaran til Høire, og naar vi saa gaae lige henimod den Kant, hvor Capella og Procyon lyse, og hvor Melkeveien glimter svagere, saa maac vi nødvendig komme mod Østen, og der gives intet Compas, der med større Sikkerhed kan lede vore Skridt.«

»Men er det da saa vist, at Du bestandig kan see disse Stjerner i Skoven?« spurgte Fulton.

»Jeg behøver ikke at see dem alle,« svarede Barlow, »naar jeg blot kan gjenkende en eller to, saa er det nok.«

»Men de flytte sig jo hvert Øieblik,« sagde Fulton.

»Det skal jeg nok ogsaa tage Hensyn til,« svarede Barlow.

Efter disse Ord begave de sig igjen paa Vei, og den lille Hund fulgte trolig med dem og holdt sig saa nær til Fultons Side, som muligt.

TIENDE CAPITEL.

I Begyndelsen syntes det virkelig, som om Barlows Plan skulde lykkes, thi de stødte hverken paa Moser, Kær eller Klippestykker; og da Urskoven paa

disse Steder ikke var særdeles tæt, saa kunde de bestandig see nogle af de Himmelleger, de havde valgt til Veiledere. Kun af og til bleve de standsede af omfaldne Træer, dog lykkedes det dem bestandig med nogen Forsigtighed at komme over dem og at fortsætte deres Vej.

Paa denne deres Vandring hørte de endnu Ulvenes Hyl og Bjørnens fjerne Brummen, der blandede sig med Vildkattens Mjauen, med Rævens Bjæffen og med Uglernes selsomme Skrig, der lignede Lat-ter. Undertiden bleve disse Skrig forstærkede af den natlige Gjenklang og fordoblede af Skovens Echo, hvorved Barlow og Fulton følte en hemmelig Gysen, medens den lille Trusty strøg sig tæt op til sin Herre.

Men da de havde vandret i nogen Tid, indtraf der et Tilfælde, som ellers vel ikke er saa almindeligt i hine Skove, naar en af de stærke Efteraarsstorme har udræset: Himmelen formørkedes nemlig, Melkeveien tabte sin Glans og Stjernerne blegnede og skjulte sig tilsidst bag tykke Taager. Nu bleve de tre Vandrere tvungne til at standse deres Gang; thi uden hine himmelske Ledere var det umuligt læn- gere at finde Vej. Imidlertid naaede de dog, medens Stjernerne endnu af og til glimtede gennem Taagen, en friere Plads i Skoven; her maatte de da blive og vente, til Dagen brød frem.

Først henimod Morgenstunden taug Rovdyrene stille. Men da Dagen omsider kom, betragtede Barlow og Fulton hinanden med Forskrækkelse; thi Solens Skive var ganske bedækket, og hele Skoven var indhyllet i et Taagesløv, saa de neppe kunde see de nærmeste Træer.